

hodnutí zemské správy politické v Brně, ukládá úřadu tomu, aby o námitkách stěžující si firmy znovu rozhodl, řídě se tím, co v důvodech naříkaného rozhodnutí jest uvedeno.

Není-li však ještě konečného rozhodnutí ve věci sporného zařazení v úvahu přicházejícího dolo, nemůže vzhledem k ustanovení §u 5. zákona o správním soudu ani Nejvyšší správní soud věci tou se zabývatí a musel stížnost proto jako nepřipustnou odmítnouti.

(Usnesení Nejvyššího správního soudu z 3. října 1927 č. 24639/26.)

K §u 21 uh. min. nař. č. 4790/ME z r. 1917. Ručební závazek nástupce v podniku. — Podle předpisu odst. 3. §u 21 uh. min. nařízení ze dne 14. prosince 1917 č. 4790 jest za nedoplatky nemocenských a úrazových příspěvků a za členské legitimační poplatky zodpovědným nejen původní dlužník, nýbrž i každý, kdo toho kterého času jest majitelem podniku — nástupce v podniku.

Kdo jest tímto nástupcem v podniku, definuje další věta citovaného odst. 3. §u 21, jež zní: „Ohledně této povinnosti, jež jest rovněž solidární, posouditi se má totožnost podniku, pokud se týče okolnost, provozuje-li nástupce podnik původního dlužníka, dle daných okolností. Totožnost podniku nevyklučuje okolnost, že nástupce v podniku opatřil si zařízení od kupců z dražby proti předešlému majiteli provedené, lze-li jinak totožnost podniku zjistiti.“

Podle tohoto předpisu jest kriteriem pro ručení nástupce v podniku, aby provozoval podnik původního dlužníka, tudíž po stránce subjektivní vlastnost podnikatele (§ 22 zák. čl. XIX. z r. 1907), po stránce objektivní totožnost podniku. Zákon však nečiní nikde rozdílu mezi způsoby nabytí podniku a neskýtá podkladu pro právní názor stížnosti, že ručení jest obmezeno na případ změny ve vlastnictví, to jest na případ zcizení dotyčného podniku. Zmíněné ustanovení nespojuje ručební závazek snad jediné a pouze s převodem vlastnictví nemovitostí a movitostí sloužících podniku (stavení, zařízení podnikového, zásob, pohledávek a pasiv), nýbrž požaduje převod provozu téhož podniku z osoby dlužníka na osobu ručitele.

Vývody stížnosti dovozující, že tu není případu § 21, odst. 2. cit. nařízení (ručení hlavního podnikatele za podpodnikatele), jdou mimo cíl, poněvadž žalovaný úřad naříkaný výrok opřel jediné o ustanovení odst. 3. §u 21 (nástupnictví v podniku) a nepřevzal názor Zemské úřadovny v platebním výměru zastávaný, že stěžovatel ručí i jako hlavní podnikatel. Jsem proto tyto vývody stížnosti podle §u 5 zákona o správním soudě nepřipustné.

Nepřipustná je i výtku, že platební rozkaz není vyhotoven dle předpisu §§ 7, 8 a 9 nařízení č. 13101/1917, neuváděje za jaký čas, za které zaměstnance byly příspěvky předepsány a kolik zaplatil zaměstnavatel.

Takovouto výtku stěžovatel během řízení neuplatnil a důsledkem toho také úřad s tohoto hlediska záruční platební výměr Zemské úřadovny nepřezkoumal. Neobsahuje-li však naříkané rozhodnutí po této stránce výroku, nemůže ani Nejvyšší správní soud vzhledem k předpisu citovaného §u 5 zákona o správním soudě zabývatí se věcně námitkami, jež stěžovatel opominul v řízení uplatniti.

Mimochodem upozorňuje stížnost na to že stěžovatel jest jen spoluvlastníkem mlýna, takže není srozumitelné, proč jen jemu byly předmětné příspěvky vyměřeny.

I kdyby bylo lze spatřiti v tomto „upozornění“ řádně konkretizovaný stížný bod (§ 18 zákona o správním soudě) toho obsahu, že žalovaný úřad neprávem uložil stěžovateli samotnému náhradu celého nedoplatku a nikoli jen části poměrné jeho spoluvlastnictví k mlýnu, jest námitka ta bezdůvodnou proto, ježto dle hořejších úvah jest směrodatným, kdo podnik provozuje a nikoli kdo jest vlastníkem dotyčné reality.

Stěžovatel pak netvrdil v řízení a netvrdí ani ve stížnosti, že podnik „mlyn v Holiči“ neprovozuje.

Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 3. října 1927, č. 20126.)

K § 6 odst. 7. a k § 16 odst. 1. úraz. zákona. Nejmenším ročním pracovním výdělkem plně placeného dělníka, směrodatným podle § 6, odst. 7, úrazového zákona pro určení fiktivního ročního pracovního výdělku učně, rozuměti jest nejmenší roční pracovní výdělek plně placeného dělníka ihned po vyučení toho zaměstnání, na něž se učně vzdělává.

Podkladem pro vyměření úrazových pojistných příspěvků jest podle § 16, odst. 1 úrazového zákona pracovní výdělek pojištěncí skutečně požívaný. Zásada tato jest prolomena výjimkou, již stanoví poslední věta tohoto předpisu v ten rozum, že u učňů, volentérů, praktikantů a jiných osob, které pro nedokonaný ještě výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou plně placeny, se počítá za pracovní výdělek onen, jenž jest směrodatný podle § 6, odst. 7, pro vyměření úrazového důchodu. Toto ustanovení pak předpisuje, že roční pracovní výdělek u zmíněných osob se vyměřuje ve výši nejmenšího ročního pracovního výdělku plně placených dělníků nebo závodových úředníků toho zaměstnání, na něž se zmíněné osoby vzdělávají. Zákon v tomto předpisu nestaví proti sobě dělníky vycvičené a dělníky nevycvičené. Mluví-li o učních, volentérech, praktikantech a jiných osobách, které pro nedokonaný výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou ještě plně placeny, označuje jednotlivými těmito výrazy právě jen ony kategorie osob, jež se na své budoucí povolání teprve vzdělávají, jež tedy dosud nejsou ani dělníky, ani závodovými úředníky, a proto nejsou vůbec nebo ne plně honorovány. Zákon tu volil měřítko objektivní, t. j. rozlišuje mezi osobami, u nichž účelem jich činnosti je učiti se, na straně jedné a na straně druhé osobami, které výcvik pro dotyčné zaměstnání požadovaný dokončily, t. j. dělníky a závodovými úředníky a nejnižší pracovní výdělek těchto jest směrodatným pro stanovení fiktivního výdělku učňů, volentérů atd. Pro výklad, že výraz „plně placený dělník“ znamená tolik jako úplně vycvičený dělník, není v citovaných předpisech opory. Pojem úplně vycvičenosti jest měřítkem tak labilním, že již proto nelze imputovati zákonodárci volbu takového kritéria, i kdyby výklad ten znění zákona připouštělo. V daném případě jde o učně živnosti řemeslné, jichž výcvik dle živnostenského řádu považovati jest za skončený vyučením. Tím okamžikem se stávají učňové dle zákona dělníky (pomocníky) s nárokem na mzdu. Tato mzda jest pak oním nejnižším pracovním výdělkem plně placeného dělníka, jak jej má na mysli citovaný § 6, odst. 7, úrazového zákona.

Fikce pracovního výdělku učně jakožto výjimka z pravidla § 16 úrazového zákona jest vyloučena tam, kde přestal poměr učební a nastal pravidelný poměr námezdní. Kdyby tedy učně byl zařazen fikcí příjmu mezi dělníky v druhém a třetím roce po vyučení, platil by za něho zaměstnavatel větší příspěvek nežli připadá na dělníka v prvním roce po vyučení a učně takový by v případě úrazu pobíral vyšší důchod než takový vyučený dělník, což by bylo nedůsledností zákonem jistě nezamýšlenou. Z těchto úvah se podává, že nejmenším ročním pracovním výdělkem plně placeného dělníka, směrodatným podle § 6, odst. 7, úrazového zákona, pro určení fiktivního ročního pracovního výdělku učně, rozuměti jest nejmenší roční pracovní výdělek plně placeného dělníka ihned po vyučení toho zaměstnání, na něž se učně vzdělává.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 3. října 1927, č. 20124/27.)